

11. Батчаєв В. К. Ти у міліцейській камері [Електронний ресурс] / В. К. Батчаєв. – Режим доступу: <http://www.umdpl.info/index.php?id=1297870380>.
12. Алтухов С. А. Преступления сотрудников милиции / С. А. Алтухов. – СПб. : Юрид. центр Пресс, 2001. – 269 с.
13. Иншаков С. М. Зарубежная криминология / С. М. Иншаков – М. : Инфра-М – НОРМА, 1997. – 383 с.
14. Федченко А. Реформы по-грузински: как победить коррупцию за один день [Электронный ресурс] / А. Федченко // Комсомольская правда. – 2001. – 28 марта. – Режим доступа: <http://kp.ua/daily/280311/272636>.
15. Про затвердження Положення про кімнати для проведення слідчих дій та інших заходів в органах і підрозділах органів внутрішніх справ України : наказ МВС України від 18 груд. 2003 р. № 1561. – К. : МВС України, 2003. – 11 с.
16. Про недоліки в оперативно-службовій діяльності органів внутрішніх справ і завдання щодо забезпечення прав і законних інтересів громадян, підвищення авторитету міліції : наказ МВС України від 30 квіт. 2011 р. № 746. – К. : МВС України, 2011. – 6 с.
17. Черноусов А. М. Як запобігти катуванням в міліції. Підсумки харківського експерименту [Електронний ресурс] / А. М. Черноусов, Ю. В. Чумак. – Режим доступу: <http://helsinki.org.ua/index.php?id=126779491>.

Надійшла до редколегії 17.02.2012

САМОТИЕВИЧ В. А. ВИКТИМОЛОГИЧЕСКАЯ ПРОФИЛАКТИКА ПРЕСТУПНОСТИ СОТРУДНИКОВ ОРГАНОВ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ

Указано место виктимологической профилактики в системе предупреждения преступлений, совершаемых персоналом органов внутренних дел, установлены основные недостатки в действующей системе и предложено авторское видение основных направлений виктимологической профилактики преступности сотрудников органов внутренних дел.

SAMOTIYEVYCH V. VICTIMOLOGICAL PREVENTION OF CRIMINALITY OF POLICE PERSONNEL

The place of victimological prevention in the system of criminality among police personnel prevention is delineated, the main defects in the system are pointed out, own point of view of the main directions of criminality among police personnel victimological prevention is proposed.

УДК 343.85

С. С. ШРАМКО,

здобувач

Інституту вивчення проблем злочинності НАПрН України

ГРОМАДСЬКІСТЬ ЯК СУБ'ЄКТ ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ: СУЧАСНЕ РОЗУМІННЯ

Розглянуто питання щодо визначення поняття «громадськість» у контексті запобіжної діяльності.

Злочинність як один із проявів хворобливого стану суспільного життя повсякденно загрожує життю, здоров'ю, правам, гідності кожного громадянина. Серед чинників, що ускладнюють криміногенну ситуацію в країні, негативну роль відіграють послаблення виховно-профілактичної роботи суспільства та держави, слабка запобіжна діяльність та відсутність зв'язків між правоохоронними і державними органами з громадянами тощо.

Під запобіганням злочинності розуміють соціальну політику держави, спрямовану на подолання криміногенно небезпечних суперечностей у суспільних відносинах з метою їх

позитивного вирішення і поступового витиснення, а також спеціальна випереджальна практика протидії формуванню і реалізації на різних стадіях злочинних проявів [1, с. 16].

До суб'єктів запобігання злочинності належать усі державні органи, громадські організації та окремі громадяни, які спрямовують свою діяльність на розроблення і реалізацію заходів, пов'язаних із запобіганням, обмеженням, усуненням криміногенних явищ і процесів, що породжують злочини, а також на їх недопущення на різних стадіях злочинної поведінки, у зв'язку з чим мають права, обов'язки і несуть відповідальність [2, с. 375]. Отже, запобігання

злочинності передбачає активну діяльність державних органів, громадських організацій та ініціативних громадян щодо усунення причин та умов злочинів.

Процес розбудови України як правової і демократичної держави, її інтеграція в європейські структури передбачає дедалі активнішу участь громадян в управлінні справами держави та суспільства, підвищення активності громадських організацій, посилення народного контролю та постійне врахування громадської думки.

У різні історичні епохи розвитку держави на радянському та пострадянському просторі поняття громадськості та форм її участі у забезпеченні правопорядку були різними. **Метою** даної статті є визначення сучасного розуміння громадськості як суб'єкта запобігання злочинності.

Відмітимо, що за роки незалежності в країні зазначена проблематика комплексно не досліджувалась, але за часів СРСР чимало наукових праць були присвячені проблемам участі громадськості в запобіжній діяльності. Серед них слід назвати праці таких учених, як І. М. Гальперін, А. І. Долгова, А. П. Закалюк, В. Ф. Захаров, Г. М. Міньковський, В. О. Уткін тощо.

У період існування Радянського Союзу було накопичено чималий досвід використання потенціалу громадськості в запобіжній діяльності. Це не суперечило офіційній доктрині, згідно з якою в соціалістичній державі головним напрямом боротьби зі злочинністю вважалося запобігання злочинності, усунення причин та умов, що їх породжують. Це принципове положення було закріплене навіть у Програмі КПРС і втілення його в життя визнавалося актуальним завданням радянського суспільства [3, с. 66]. Відомо, що одним із важливих завдань у період розгорнутого будівництва комунізму стало виховання трудящих у дусі комуністичної моралі, поваги до радянських законів і правил комуністичного співжиття. Тому ефективно відпрацьовувались такі засади залучення населення до боротьби зі злочинністю, як участь усіх трудящих у даній справі. Вважаємо, що добре налагоджена виховна робота створювала певне підґрунтя для викорінювання різного роду антигромадських вчинків і сприяла зменшенню їх кількості. У вирішенні вказаного завдання відповідальна роль належала ідеологічній, виховній роботі в масах, що проводилася партією, комсомолом, профспілками та іншими громадськими організаціями.

Повторимося, що на той час ефективно діяла система загального та спеціального запобі-

гання злочинності, в якій превентивна роль громадськості була досить вагомою. Зокрема, добре зарекомендували себе такі форми участі громадськості у правоохоронній діяльності, як добровільні народні дружини, громадські пункти охорони порядку, позаштатні співробітники міліції, товариські суди, оперативні комсомольські загони тощо. У середині 70-х років ХХ ст. лише в Українській РСР функціонувало близько 35 тис. добровільних народних дружин [4, с. 220].

Інститут участі громадськості в боротьбі зі злочинністю характеризувався такими ознаками: добровільність об'єднання трудящих, що мало самодіяльний характер; спрямованість діяльності на досягнення соціально значущих цілей; вираження громадської думки та волі окремих соціальних груп соціалістичного суспільства; використання засобів громадського впливу, заснованих на громадському переконанні та примусі [5, с. 12]. Тобто система радянського варіанту громадського запобігання злочинності будувалась на основі активної, свідомої діяльності самих громадян та їх об'єднань. Добровільна ініціатива громади мала дієвий характер їх участі з обов'язковим дотриманням законності.

Про успіх у діяльності щодо запобігання злочинності за участю громадян свідчать також положення низки документів ООН. Наприклад, учасники спеціальної сесії IV конгресу ООН з боротьби зі злочинністю та поведження з правопорушниками визнали важливість та ефективність залучення громадськості до запобіжної діяльності, особливо на ранніх стадіях цієї роботи. Було відмічено, що для досягнення такої участі уряди держав повинні активно сприяти створенню таких об'єднань та забезпечувати постійну підтримку їх зусиль [6]. Більше того, участь громадськості в запобіганні злочинності визнана однією із прямих стратегій запобігання злочинності VIII конгресом ООН з боротьби зі злочинністю та поведження з правопорушниками. Про успішність запровадження ідеї організації асоціацій громадян із запобігання злочинності (асоціації помічників поліції, комітети із запобігання злочинності та захисту дітей або спільні формування приватної охорони та поліції) свідчить низка доповідей розвинутих країн [7; 8].

Відмічаючи актуальність проблем залучення громадськості до участі в запобіжній діяльності та пропонуючи розуміння цієї діяльності, потрібно визначити природу та сутність вказаного феномену, а також суб'єктів, що охоплюються

цим поняттям. На сьогодні не існує правового визначення громадськості, тому постає питання, про яку громадськість має йтися – про всіх громадян країни чи про тих, кого дійсно хвилює напружена криміногенна обстановка та високий рівень криміналізації суспільства. Таким чином, методологічним завданням цього дослідження є визначення тієї частини суспільства, яка охоплювалася б поняттям «громадськість». На наш погляд, ключовими для його визначення є категорії «суспільство», «громадянське суспільство». Розглянемо сутність указаних категорій.

Поняття «суспільство» набувало різних інтерпретацій залежно від характеру філософської або соціологічної системи поглядів дослідників. В історії філософії та соціології суспільство розуміли як сукупність індивідів, які об'єднуються для задоволення «соціальних інстинктів», контролю над своїми діями [8, с. 63]. У філософії Нового часу уявлення про суспільство формувалось у рамках теорії природного права та суспільного договору, де вказано, що виникнення держави і права є, зокрема, результатом свідомого узгодження між індивідами. Пізніше Гегель виокремив громадянське суспільство як сферу приватних інтересів від держави.

Соціологічні концепції суспільства розрізнялись передусім тлумаченням природи єдності людського існування, поясненням принципу утворення соціальних зв'язків [8, с. 64]. Наприклад, відомий французький соціолог О. Конт розглядав суспільство як цілісну функціональну систему, елементи і підрозділи якої тісно взаємозв'язані між собою; суспільство, засноване на розподілі праці та солідарності [9, с. 34]. Головна ідея Е. Дюркгейма полягала в тому, що суспільство засноване на солідарності людей [9, с. 149].

Інший підхід до розуміння суспільства спостерігаємо у німецького соціолога М. Вебера: передумовою суспільства виступає не соціум, а індивіди, які свідомо діють; тобто суспільство – це продукт соціальних, орієнтованих на інших осіб дій [10, с. 568–569].

К. Маркс сприймає суспільство як сукупність зв'язків і відносин між людьми, що виникають в історичному розвитку в процесі їхньої спільної економічної діяльності, тобто суспільство є продуктом взаємодії людей [11, с. 402]. Саме цей підхід наразі є загальноновизнаним.

У загальному розумінні суспільство можна визначити як спосіб буття людства, сукупність усіх засобів взаємодії та форм об'єднання людей, що виникли історично [8, с. 63], мають спільну територію, загальні культурні цінності

та соціальні норми, характеризуються соціокультурною ідентичністю її членів. Суспільство характеризується стійкістю, цілісністю, саморозвитком і наявністю особливих соціальних цінностей і норм, що визначають їх поведінку.

У свою чергу, громадянське суспільство – це частина суспільства з розвиненими економічними, політичними, духовними та іншими відносинами і зв'язками, яке взаємодіє з державою та функціонує на засадах демократії та права. Інакше кажучи, це механізм соціальної взаємодії, що складається із системи місцевого самоврядування, різноманітних об'єднань, суспільних рухів тощо, воно не протиставляється державі, а взаємодіє з нею для досягнення загальних цілей. Побудова громадянського суспільства є метою суспільного розвитку, засобом всебічного забезпечення інтересів прав та свобод людини і громадянина [12, с. 143].

На думку українського політолога А. Колодій, громадянське суспільство – це сфера спілкування та солідарності, спонтанної самоорганізації і самоврядування вільних індивідів на основі добровільно сформованих асоціацій громадян, яка захищена необхідними законами від прямого втручання і регламентації з боку держави [13, с. 47]. До інститутів громадянського суспільства учений відносить: громадські організації, професійні і творчі спілки, організації роботодавців, благодійні і релігійні організації, органи самоорганізації населення, недержавні засоби масової інформації та інші невідприємницькі товариства і установи, легалізовані відповідно до законодавства.

Продовжуючи міркування, перейдемо до дослідження змісту терміна «громадськість» та існуючих поглядів щодо його розуміння.

У широкому соціальному контексті загальноприйнятим є визначення громадськості як соціально активної частини суспільства, що на добровільних засадах бере участь у житті цього суспільства та виражає його думку [14, с. 1098].

У розумінні німецького філософа і соціолога Ю. Хабермаса, громадськість – це специфічний соціальний квазісуб'єкт, орієнтований на раціональне обговорення загальних проблем за участю всіх громадян. Термін «громадськість» Ю. Хабермас пов'язує з поняттям «публічна сфера». Громадськість покликана в процесі комунікації її учасників виробляти критичні судження, думки, формулювати їх та надавати гласності; вона може викликати значущу для громадян цілої країни дискусію (наприклад диспут навколо відміни або ухвалення важливого закону, проблеми оцінки злочину, що

приголомшив усе суспільство); вона повинна виявляти слабкі та сильні сторони функціонування держави, критично осмислювати прийняті чиновниками рішення [15].

Відомий американський соціолог Г. Блумер розглядає громадськість як тип колективної поведінки. На його думку, це певне групування людей, що утворюється як відгук на деяку ситуацію чи проблему. Індивіди усередині громадськості інтенсивно беруть участь в обговоренні якої-небудь проблеми, шукають її рішення. Вони можуть бути знайомі і не знайомі, можуть регулярно зустрічатися або жити в різних кінцях країни, але вони обов'язково включені в обговорення проблеми – наприклад уведення або відміни смертної кари. Громадськість у даному розумінні «виникає» тільки разом із проблемою, вона не має організаційної форми, індивіди в ній не мають фіксованих ролей. Громадськість не відрізняється однотайністю, вона перебуває в стані дискусії, її склад може змінюватися. Таким чином, громадськість набуває особливого типу єдності і можливості діяти завдяки прийняттю колективного рішення [16].

У результаті аналізу вищевказаних думок можна зробити висновок, що в поняття «громадськість» вкладають два основних значення: перше пов'язано з абстрактною якістю «громадська солідарність», а друге – з діючим соціальним суб'єктом, активними групами людей.

Якщо громадянське суспільство за різних часів розуміли як політичну доктрину або ідею, то поняття «громадськість» ближче до практики і традицій суспільного життя. Для громадськості, як і для громадянського суспільства характерні: потреба у спілкуванні, орієнтація на колективну діяльність, пріоритет громадських інтересів перед індивідуальними, активне вираження своєї суспільної позиції [17, с. 672]. Головним результатом реалізації ідей указаних інститутів є створення системи соціального контролю за владою та формування соціальної держави.

Тепер розглянемо поняття «громадськість» у контексті запобіжної діяльності.

На думку О. М. Гаврилова, термін «громадськість», який широко використовувався в науковій літературі як у правовому, так і змістовному плані, втратив свою актуальність. Під громадськістю розуміли різноманітні громадські організації та трудові колективи, їх уповноважених представників, а також окремих громадян, які брали активну участь у житті суспільства, зокрема в запобіжній його діяльності. З огляду на сучасні реалії науковець пропонує використовувати більш ширше поняття, ніж

громадськість. Таким він вважає термін «населення», який, на його думку, точніше відображає зміст поняття «громадськість» [18, с. 47]. На нашу думку, з точки зору термінології, це не зовсім правильно, оскільки людей, що об'єднуються поняттям «населення», пов'язує один з одним винятково територіальна ознака, а основним принципом участі громадян і їх добровільних формувань у запобіжній діяльності є *спільна мета, ідея та інтереси*. Саме це є основою об'єднання людей та їх самостійних дій.

Дійсно, громадськість – дещо популістське поняття. Його слід розглядати в широкому розумінні як комплексну соціальну спільноту. Воно об'єднує такі взаємопов'язані між собою різномасштабні визначення, як народ, який є носієм суверенітету, єдиним джерелом влади в Україні і безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя (статті 5 і 124 Конституції України), а також різні громадсько-політичні рухи, професійні спілки, добровільні об'єднання та інші громадські формування самоорганізації населення, які беруть участь у суспільному житті країни [19, с. 228].

У структурному плані до окремих суб'єктів запобігання злочинності, що охоплюються поняттям «громадськість», можна віднести окремих громадян та громадські об'єднання, які беруть активну участь у реалізації запобіжної діяльності держави, використовуючи не заборонені чинним законодавством форми, методи і засоби. Під громадським об'єднаннями ми розуміємо недержавні правоохоронні організації, трудові та учнівські колективи та інші різні форми колективних утворень.

Отже, основними ознаками громадськості як суб'єкта запобігання злочинності є: соціальна активність; зацікавленість в участі у заходах щодо запобігання злочинності; спрямованість на захист громадян від злочинних посягань та представництво їх інтересів; здійснення своєї діяльності в межах суворого дотримання чинного законодавства та засад моралі; визначена організація та співпраця з іншими суб'єктами запобігання.

Таким чином, під громадськістю, яка бере участь у запобіганні злочинності, ми розуміємо соціально активну частину суспільства (окремі громадяни та їх об'єднання), зацікавлену в участі у заходах щодо запобігання злочинності як в умові подальшого сталого розвитку суспільства, яка спрямовує свою діяльність на захист будь-якого члена спільноти від злочинних посягань та інших правопорушень та діє в межах суворого дотримання законодавства та засад моралі.

Участь громадськості є процесом, що відбувається в межах громади і полягає в організації громадян та досягненні їх цілей через діяльність недержавних організацій для здійснення впливу на процес подолання злочинності. Це широкий спектр прямих та непрямих форм участі представників громадськості. Пряму форму участі характеризує безпосереднє, так би мовити, фізичне залучення до охорони громадського порядку (діяльність членів громадських формувань з охорони громадського порядку). Під непрямыми формами участі розуміють: повідомлення про факти злочинів, які готуються, вчиняються та вже вчинені; проведення лекцій у навчальних закладах; шефство над «важкими» підлітками тощо.

Державні інституції не повинні нав'язувати громадянам готові форми участі в запобіжній діяльності, вони мають стимулювати, заохочувати та розвивати громадянську активність, яка ґрунтується, перш за все, на природному прагненні людей об'єднуватися для особистого захисту, захисту близьких, свого майна, інтересів тощо від злочинних посягань. Участь громадськості повинна стати частиною повсякденного життя громадян, а не здійснюватися за якихось особливих обставин або бути, наприклад, сезонним явищем.

На сьогодні громадські формування правоохоронної спрямованості є найбільш відомою та поширеною формою участі громадськості у запобіганні злочинності. Їх діяльність закріплена Законом України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону». Згідно з даним Законом залучення громадськості до правоохоронної діяльності може здійснюватися лише на добровільних умовах. Нині в Україні функціонує понад

5 тис. громадських формувань правоохоронної спрямованості чисельністю більше 117 тис. осіб. Органами державної влади проводиться цілеспрямована робота щодо залучення молоді до охорони громадського порядку, призначаються громадські помічники дільничних інспекторів міліції. Вони беруть активну участь у допомозі правоохоронним органам в організації правопорядку, профілактиці правопорушень шляхом проведення рейдів та інших заходів щодо відпрацювання населених пунктів, мікрорайонів, вулиць, правової пропаганди та захисту законних прав й інтересів громадян України. За отриманими нами даними із Міністерства внутрішніх справ України, протягом 2011 р. вони брали участь у проведенні понад 28,1 тис. рейдів та інших профілактичних заходів, у розкритті майже 16,4 тис. злочинів. За адміністративні правопорушення затримано понад 41,6 тис. осіб.

Проведений аналіз розуміння громадськості як суб'єкта запобігання злочинності дозволяє дійти висновку, що для подальшого вивчення та розроблення засобів вирішення кримінологічних проблем участі громадськості у запобіжній діяльності в Україні необхідним є закріплення в законодавстві визначення цього поняття. Разом із тим не можна залишити поза увагою низку невирішених завдань, як-от: дослідження нормативного регулювання та практики участі громадськості у запобіганні злочинності; оцінювання результативності роботи громадськості в запобіжній діяльності; питання щодо взаємодії громадських об'єднань з органами влади, місцевого самоврядування, правоохоронними органами у сфері запобігання злочинності тощо.

Список використаної літератури

1. Голіна В. В. Запобігання злочинності (теорія і практика) : навч. посіб. / В. В. Голіна. – Х. : Нац. юрид. акад. України, 2011. – 120 с.
2. Правова система України: історія, стан та перспективи : у 5 т. Т. 5. Кримінально-правові науки. Актуальні проблеми боротьби зі злочинністю в Україні / за заг. ред. В. В. Сташиса. – Х. : Право, 2008. – 904 с.
3. Сахаров А. Б. Социальная система предупреждения преступлений / А. Б. Сахаров // Советское государство и право. – 1972. – № 11. – С. 66–72.
4. Закалюк А. П. Общественное воздействие и предупреждение правонарушений / А. П. Закалюк. – Киев : Наук. думка, 1975. – 263 с.
5. Кригер В. И. Участие общественности в предупреждении преступности в социалистических странах (общие вопросы развития общественной активности) / В. И. Кригер // Участие общественности в борьбе с преступностью в социалистических странах : сб. ст. по материалам V конгресса криминологов соц. стран. – М. : Изд-во всесоюз. ин-та по изучению причин и разработке мер предупреждения преступности, 1980. – С. 5–32.
6. A/CONF.43/2 : report on 4th United Nations congress on the Prevention of Crime and the treatment of Offenders «Participation of the public in the prevention and control of crime and delinquency» (Kyoto, Japan, 17–26 August, 1970). – NY : United Nations, 1970. – 22 p.

7. A/CONF.144/6 : доклад Восьмого конгресса Организации Объединенных Наций по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями (Гавана, Куба, 27 авг. – 7 сент. 1990 г.). – Нью-Йорк : Изд-во ООН, 1990. – 42 с.
8. A/CONF.121/18 : доклад Седьмого конгресса Организации Объединенных Наций по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями (Милан, Италия, 26 авг. – 6 сент. 1985 г.). – Нью-Йорк : Изд-во ООН, 1985. – 72 с.
9. История социологии в Западной Европе и США : учеб. для вузов / отв. ред. Г. В. Осипов. – М. : НОРМА – Инфра-М, 2001. – 576 с.
10. Вебер М. Избранное. Образ общества / М. Вебер ; пер. с нем. – М. : Юрист, 1994. – 704 с.
11. Маркс К. Сочинения : в 50 т. Т. 27 / К. Маркс, Ф. Энгельс. – 2-ое изд. – М. : Гос. изд-во полит. лит., 1962. – 695 с.
12. Великий энциклопедичний юридичний словник / за ред. Ю. С. Шемшученка. – К. : Юрид. думка, 2007. – 992 с.
13. Колодій А. Історична еволюція громадянського суспільства та уявлень про нього (формування ідеалу) [Електронний ресурс] / Антоніна Колодій // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2001. – № 21. – Режим доступу: <http://www.ji.lviv.ua/n21texts/kolodij.htm>.
14. Ефремова Т. Ф. Новый словарь русского языка. Т. 1. А–О / Т. Ф. Ефремова. – 2-ое изд., стереотип. – М. : Рус. яз., 2001. – 1232 с.
15. Берберих М. В. Коммуникативный подход и историческая концепция Юргена Хабермаса : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. ист. наук : спец. 07.00.09 «Историография, источниковедение и методы исторического исследования» / Берберих Марина Владимировна. – Волгоград, 2011. – 26 с.
16. Блумер Г. Теории символического интеракционизма [Электронный ресурс] / Г. Блумер. – Режим доступа: http://filosofy.vuzlib.net/book_o021_page_6.html.
17. Юридична енциклопедія : в 6 т. Т. 1. А–Г / ред. кол.: Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. – К. : Укр. енцикл., 1998. – 672 с.
18. Гаврилов А. М. Привлечение населения к участию в борьбе с преступностью : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Гаврилов А. М. – Саратов, 2004. – 205 с.
19. Боротьба зі злочинністю у сфері підприємницької діяльності (кримінально-правові, кримінологічні, кримінально-процесуальні та криміналістичні проблеми) / [В. І. Борисов, О. Г. Кальман, І. П. Лановенко та ін.]. – Х. : Право, 2001. – 264 с.

Надійшла до редколегії 21.01.2012

ШРАМКО С. С. ОБЩЕСТВЕННОСТЬ КАК СУБЪЕКТ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ ПРЕСТУПНОСТИ: СОВРЕМЕННОЕ ПОНИМАНИЕ

Рассмотрены вопросы определения понятия «общественность» в контексте предупредительной деятельности.

SHRAMKO S. PUBLIC AS A SUBJECT OF CRIME PREVENTION: MODERN UNDERSTANDING

The questions of definition of concept «public» in the context of preventive activity are reviewed.